

חסד מרצחים

נולדתי וגדלתי בבורנוביצה שבפלך פודול. למדתי בגימנסיה רוסית. היה זה שנים מספר לאחר מהפכת אוקטובר. במשך זמן ממושך היתה הארץ זירה לחילופי שלטונות בזה אחר זה, ובאותה תקופה היתה על העליונה ידם של כוחות אפלים, של כנופיות מרצחים למיניהן. היישוב היהודי היה נתון להשתוללות המרצחים, שהיו עורכים שחיתות איומות ביהודים, והיו ערים ועיירות אשר נפש היהודית לא נותרה בהן מחמת הפורעים. על עיירתי עברו כל האימים של התקופה ההיא.

יום אחד — היה זה בימים, שהתכוננתי לבחינות הגמר בגימנסיה — פרצה לפתע כנופיה לתוך העיירה. כרוח-סערה חלפה ברחובות וכשהיא נישאת מול בית הורי, הכרתי לפתע בין הפורעים נער אוקראיני, תלמיד הגימנסיה ובן-הכיתה שלי. אף הוא הבחין בי וקרא לעומתי:

— לך, אין מה לפחד — כך לא יגעו לרעה!...

באותו רגע חשתי בכל ישותי, כי בחסד מרצחים אינני רוצה. מיד לאחר המקרה נרשמתי כחבירה ב"החלוץ". כמו כן, הצטרפתי ב-1924 למפלגת צ"ס. הסניף במקום לא היה גדול במניין, כי החברים הראשונים עלו עוד קודם לכן כחלוצים ארצה, אך היה זה סניף פעיל מאוד. בשנת 1925 נבחרתי כציר לוועידה המחוזית הראשונה של צ"ס בוויניצה. בשווי מן הוועידה נאסרתי וישבתי במאסר כששה שבועות. בינתיים, אחותי, שעלתה עם הקבוצה הראשונה והיתה חברה בדגניה א', שלחה לי סרטיפיקט, וכה עליתי והגעתי ארצה ביום אחרון של פסח תרפ"ו (1926). כשנתיים הייתי במשק הפועלות של חנה צ'וזיק בצפון תל-אביב. ליגור הגעתי בקיץ 1928.

שושנה וקסלר

(מתוך ספר יגור)

